

MĀ•ME DOMA ENFANT TERRIBLE

StĀ™eda, 21 listopad 2012

Dnes ráno mĀ› probudila ostrá bolest v oku. KdyĀ¾ jsem ho otevĀ™el, našel jsem v něm prst, na jehoĀ¾ konci se smála má osmnáctimĀ›síĀ›ní dcera. Projevovala mi tak svou lásku a to, Ā¾ se chce hrát. DĀ›tská hra takhle starého dĀ›te spoĀ›ívá v tom, Ā¾e dĀ›t bĀ›há po bytĀ› s rukama nad hlavou, kĀ™íĀ› a odrĀ¾í se od nábytku jako pinballová kuliĀ›ka.

Nakonec si najde nĀ›co k jídlu, napĀ™íklad šrouby; strĀ›í si je do pusy, snaĀ¾í se je vyplivnout a nakonec se z a rozbĀ›jet vĀ›ci. Myslím, Ā¾e neexistuje vĀ›c, kterou by dĀ›t neumĀ›lo rozbít, vylít nebo se o ni alespoĀ› zranit. KdyĀ¾ se vĀ›c pokoušeli rozbít atom, byli by ušetĀ™ili miliardy dolarĀ›, kdyby bývali dali atom na hraní malému dĀ›ti. O se my dospĀ›lí vĀ›bec máme co uĀ›it – dokáĀ¾ou vĀ›ci, nad kterými nestaĀ›íme Ā¾asnout. Zatímco my jsme se mnoh dobrovolnĀ› zamkli do klece ze stereotypu a nudy, pro dĀ›t je svĀ›t fascinujícím, nekoneĀ›ným prostorem pro objevování a hr

DĀ›t se zajímá o sebemenší kamínek Ā›i klacíĀ›ek, dokáĀ¾e se ponoĀ™it do hry celou svou osobností, takĀ¾e je pak potĀ™eba jeho osobnost ze hry zase vynoĀ™it, vykoupat, usušit a pĀ™evléknout, neboĀ› vypadá jako JoĀ›in z baĀ›. Malé dĀ›t také nerozlišuje mezi prací a hrou, ba dokonce nerozlišuje ani mezi hrou a jídlem: jednou rukou tĀ™eba rejdí namazaným chlebem po stĀ›nĀ› a druhou k tomu zvolna pĀ™íkusuje zvon na Ā›ištĀ›ní odpadu. ObĀ›

rozhovory s rĀ›znými umĀ›lci, kteĀ™í se stali rodiĀ›i. Všichni se shodují, Ā¾e jejich potomek je zároveĀ› jejich nejvĀ›tším Ā›ivotním dílem. Naprosto s nimi souhlasím: i naše dcera je dílo. ZaĀ™adil bych ji nĀ›kam mezi akĀ› umĀ›ní, abstrakci (barevné skvrny od jídla jsou všude), kubismus (hraje si s kostkami) a dekonstruktivismus (stále nĀ›co rozebírá a bourá).

Nebojím se tvrdit, Ā¾e jde o enfant terrible naší rodiny. Jsem na ni hrdý. JistĀ›Ā¾e je obĀ› sloĀ›ité s takovou osobností Ā¾it v jedné domácnosti. Na pocuchané nervy mi ale kamarádi doporuĀ›ili zenovou meditaci nebo – nám kulturnĀ› bliĀ¾ší – tichou modlitbu. Zkusil jsem to: OtĀ›e náš, jenĀ¾ jsi na nebesíc

nehrabej se v tý zásuvce, posvĀ›Ā¾ se jméno tvé, Terezko, co jsem ti Ā™íkal, pĀ™ijĀ› království tvé, buĀ› vĀ›le tvá jako v nebi.

tak i na zemi neseĀ›, je studená! Chléb náš vezdejší dej – no tak, dej, uĀ¾ jsi mĀ›la sušenku!

– nám dnes a odpusĀ› nám naše viny – netrhej ty noviny – jakoĀ¾ i my odpoušíme našim viníkĀ›m – nekousej mĀ›, nebo ti jednu plácnu – a neuveĀ› nás v pokušení, ale zbav

nás od zlého. Amen. DĀ›t je prostĀ› skuteĀ›ným poĀ›ehmáním, zejména pro fejtonistu. KdyĀ¾ sedím nad klávesnicí a lámu hlavu nad tím, co psát, pĀ™ispĀ›chá mi na pomoc a do oĀ›ní bulvy mi vší silou láskylnĀ› zaboĀ™í svĀ›j prst. JA

FLAŠKA au au au autor je otec